

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος

Ὁ νεαρός αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ταξειδεύει ἀδιακόπως. Ὁ ἐστεμμένος Ἀβασουῆρος τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὅστις δὲν γνωρίζει καθὼς φαίνεται τί θὰ εἰπῆ ἀνάπαυσις, ἀφότου ἀνέβη ἐπὶ τὸν θρόνον δὲν παύει νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος διὰ τοῦ ἰδιορρυθμοῦ ὅπως χαρακτηῖρος αὐτοῦ, διὰ τῶν πολιτικῶν πραξικοπημάτων του, εἰρηνικῶν εὐτυχῶς ἕως τότε, διὰ τῆς ζωηρότητος τοῦ ἤθους του, διὰ τῶν καινοφανῶν εἰς μονάρχην ἰδεῶν καὶ διαθημάτων του, καὶ προπάντων διὰ τῆς ἀεικωνισίας του. Ἀφότου ἐβασίλευσε, δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ γυρίζη ἀπὸ τὴν Δανίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ τὴν Τουρκίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τότε τελευταῖα ἐπετάχθη διαμῆς εἰς τὴν Ρωσίαν. Εἰς τὴν συνέντευξίν του ταύτην μὲ τὸν πολὺν Τσάρρον ἀπεδόθη ἑκτακτος σημασίας, συνεπεῖα καὶ τοῦ ἀνωμάλου τῶν περιστάσεων, ἐθεωρήθη δὲ ὡς μεγάλῃν ἔχουσα σχεδὸν τὴν εἰρήνην ἢ μὴ τοῦ κόσμου. Πάντες ἐπομένως οἱ πολιτισμένοι λαοὶ τὰ βλέμματα αὐτῶν ἔχουν ἐστραμμένα πρὸς τὴν Νάρβαν, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ συνέντευξις, καὶ τὴν προσοχὴν προσπλωμένην εἰς τοὺς δύο ἥρωας αὐτῆς, καὶ ἰδίως τὸν νεώτερον καὶ πρωτοτυπότερον. Τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο συμμαριζόμενοι καὶ ἡμεῖς ἀφοῦ βέβαια ἔχει ἰσχυρὸν τὸν ἀντίκτυπόν του ἐν Ἑλλάδι, ἰδιαίτερος ἐνδιαφερομένην εἰς τὰ σύγχρονα γεγονότα, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς, δημοσιεύομεν σήμερον πιστὴν καὶ ὠραίαν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου.

Τὰ τελευταῖα φυσίγγια

Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἀ. τριμηνίας τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» σπανίαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν παρέχουσαν σήμερον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φύλλου, ὁλοσέλιδον, ὡς εἰς παράρτημα δυνάμενον καὶ νὰ ἀποσπασθῆ καὶ τεθῆ εἰς πλαίσιον ὅπως ἀποτελέσῃ λαμπρὸν κόσμημα αἰθούσης ἢ δωματίου, δυνάμενον ὅμως ἐπίσης νὰ συνδεθῆ προσκολλημένη καταλλήλως εἰς τὸν τόμον, δημοσιεύομεν τὴν περιφνημον εἰκόνα τοῦ πρό τινος θανόντος διασήμευ γάλλου ζωγράφου Ἀλφόνσου δὲ Νεβίλλ «Τὰ Τελευταῖα Φυσίγγια», παριστώσαν σκηνὴν ἐκ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου. Ὁ Νεβίλλ μετὰ τοῦ Δετὰ θεοροῦνται οἱ δύο μοναδικοὶ σύγχρονοι στρατιωτικοὶ ζωγράφοι ἐν Γαλλίᾳ, θαυμάζονται δὲ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἀκρίβειαν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν δυνάμιν τῶν εἰκόνων των. «Τὰ τελευταῖα φυσίγγια» ἰδίως τοῦ Νεβίλλ, ἅτινα δημοσιεύομεν, θεωροῦνται ὡς μέλλοντα νὰ παραμείνουν ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆς γαλλικῆς ζωγραφικῆς ὡς ἔξοχον ὑπόδειγμα τοιοῦτου εἶδους εἰκόνας. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ οἰκίαν περικυκλωμένην ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἐν ἣ εὐρίσκονται ἀποκεκλεισμένοι γάλλοι

στρατιῶται. Οὗτοι ὑπερησπίσθησαν αὐτοὺς μετὰ λύσσης καὶ ἀνδρείας ἀνυπερβλήτου, κρατοῦντες ἐξωθεν ἀκίνητον ὀλόκληρον σῶμα ἐχθροῦ, ἀλλὰ ἐξαντλήσαντε; τὰ πολεμοφόδιά των, βλέπουν αὐτοὺς περιελθόντας εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀνάγκην νὰ ὑποκύβουν εἰς τὸ πεπρωμένον. Διὰ τοῦτο ἐνῶ οἱ ἔχοντες ἀκόμῃ ὕστατά τινα φυσίγγια τὰ ἐκκενόνουν ἐπὶ τοῦ προβάλλοντος ἐχθροῦ, οἱ ἄλλοι, ἀκίνητοι, ἀνίσχυροι, ἐν ἀρρήτῳ θλίψει καὶ ὀργῇ, μὲ συνεσφιγμένας τὰς πυγμὰς καὶ ἄγρια τὰ βλέμματα, ἀναμένουν. Ἡ δημοσιεύσις τοιοῦτου καλλιτεχνικοῦ πίνακος τέχνης ἅμα καὶ ἱστορικῆς ἀξίας τόσον σπανίας πρώτην φορὰν γίνεται ἐν Ἑλλάδι.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Δ. ΛΕΒΙΔΟΥ βουλευτοῦ ἐξ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας «Ἀγορεύσεις ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος». Φυλλάδιον ἐκ 30 σελίδων, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Περιλαμβάνει δύο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀγορεύσεις τοῦ κ. Λεβίδου, ἃς ὁ εὐφραδῆς ἐξ Ἀττικοβοιωτίας βουλευτῆς ἐξεφώνησεν ἐν τῇ Βουλῇ τῇ 31 Ὀβρίου καὶ τῇ 5 Δεβρίου 1889. Ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον αἱ ἀγορεύσεις αὗται ἐν τῇ «Πρωτῇ», νῦν δὲ ἀναδημοσιεύονται καὶ ἰδιαίτερος πρὸς μείζονα κυκλοφορίαν. Καὶ ἀναγνωσκόμεναι δὲ οὐδὲν χάνουν ἐκ τῆς γνωστῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς πραγματεύεται τὰ ζητήματα ἐφ' ὧν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ τόσον ἐπὶ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος συνήθως διακρινόμενος ἀξιότιμος κ. Νικόλαος Λεβίδης.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ στοιχειῶδους καὶ ἐφηρμοσμένης τῶν τριῶν ὀπλων ὑπὸ Α. Θ. Ἡπίτου λοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς Τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση 1890. Τιμᾶται δρχ. 6. Σχ. μέγα 8ον. Σελ. 280. — Τὸ νέον τοῦτο ἔργον, ὅπερ τιμᾷ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν πολυμάθειαν τοῦ κ. Α. Ἡπίτου, μετ' ἐνδιαφέροντος θέλει ἀναγνωσθῆ παρὰ τοῦ στρατιωτικοῦ κόσμου τῶν διαφόρων ὀπλων, οὐ ὁ κ. Ἡπίτης ἐκ τῶν μάλλον διακεκριμένων καὶ εὐπαιδευτῶν μελῶν τυγχάνει. Δὲν εἶνε δὲ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔργον ὅπερ ἐξέδοτο, ἀλλὰ τὸ δεύτερον καὶ ἐντὸς ὀλίγου μάλιστα χρονικοῦ διαστήματος· ὁπόσον δὲ τοῦτο ἀποβαίνει δυσχερὲς εἶνε γνωστὸν ὡς ἐκ τῆς γενικῆς περὶ τὰ γράμματα ὀλιγορίας τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ συνεπῶς μὴ καταναλώσεως τῶν ἐκδιδομένων συγγραμμάτων. Συνιστῶμεν ἰδιαίτερος καὶ θερμῶς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ κ. Κουφίδης καταβαίνων εἰς Φάλιρον εἰδέρεχται εἰς ἄμαξαν τοῦ σιδηροδρόμου ὅπου ἐκάθηντο ἦδη ἔξ κύριοι, τρεῖς εἰς ἐκάστην πλευρᾷν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκάθισε παρατηρεῖ ἀλληλοδιαδόχως τὴν μίαν πλευρᾷν καὶ τὴν ἄλλην.

— Κύτταξε τί κουταμάρα! Ἐδῶ που κάθημαι εἰμεθα τέσσαρες καὶ ἐκεῖ εἶνε μόνον τρεῖς.

Καὶ ταῦτα σκεφθεὶς ἐκάθισεν εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρᾷν.

✱

Ἐρωτησις. Δὲν μοῦ λέγεις, ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι εἶσαι ἐντὸς πλοιαρίου ναυαγίσαντος καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν εἶνε καὶ πέντε νεάνιδες, τί θὰ κάμῃς;

Ἀποκρίσις. Ἀπλοῦστατον! Θὰ προσπαθῆσω νὰ σώσω τὴν πλουσιωτέραν.

ΣΥΜΒΟΛΑΗ

Καθαρίζονται αἱ φιάλαι ἐάντας θέσωμεν ἐντὸς χύτρας περιεχοῦσης ὕδωρ ψυχρὸν καὶ στάκτην. Ἀφ' οὗ θέσωμεν τὴν χύτραν ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ βράσωσιν αἱ φιάλαι μετὰ τῆς στάκτης, ἀφίνομεν τὸ ὕδωρ νὰ κρυσθῇ καὶ τὰς ἐκπλύνωμεν διὰ καθαροῦ ὕδατος.

Ἐὰν δὲ αἱ φιάλαι περιεῖχον ἔλαιον ἢ ἄλλην λιπαρὰν οὐσίαν ἢ πτητικὸν ἔλαιον, ῥίπτομεν εἰς αὐτὴν προνίδια δρυὸς ἢ ὑποστάθμην τοῦ καφέ (τελδέδες) ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμῃ θερμῆ· προσθέτομεν δὲ καὶ ἀνάλογον ὕδωρ θερμότατον. Ταράττομεν τὴν φιάλην καλῶς καὶ τὸ μίγμα τῶν προνιδίων ἢ τοῦ καφέ θὰ παρασύρῃ τὰς ἀκαθαρσίας. Ἐν ἀνάγκῃ ἐπαναλαμβάνομεν δις καὶ τρίς τὸ αὐτό.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

23

Μικρὸ λουλουδι 'ς τῇ φωτιᾷ ἂν ῥίψης,
Θὰ γεννηθῶ ἐγώ . . . μή, μὴ με τρίψης,
διότι ἤμπορῶ ν' ἀνάψω
καὶ νὰ σε κάψω.

24

Θὰ ἤμην λάτρης τῶν βουνῶν καὶ φίλος
[τῆς ἐρήμου,
ἂν . . . . .
(Νὰ συμπληρωθῆ τὸ δίστιχον.)

Τὸς τῆς ἀ. τριμηνίας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ελιο G. Ἐν Τεργέστη. Οἱ ἀριθμοὶ ἐστάλησαν. Τὴν μὲν τυπογραφίαν μεταχειρίζεται πάντοτε καὶ ὁ αἰδιμος Κοραῖς, ἀλλ' ἡ ἑτέρα λέξις εἶνε ὄντως ξενισμὸς ἀπ' αἰσίου. Ἀτόπως δὲ μεταχειρίζονται τινες αὐτὴν ὡς καὶ ἄλλας πολλὰς, ἰσχυρίζομενοι ὅτι αἰσθάνονται σαφέστερον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἂν τὴν εἰπωσιν εἰς ξένην γλῶσσαν ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν. Οἱ τοιοῦτοι δὲ δὲν πείθονται εὐκόλως· ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ αἰσθανθῶσι τὸ σφάλμα των καὶ τὸ ἀποπὸν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, ἂν μάλιστα ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Συγχαίρομεν ἡμῖν ἐπὶ τῇ προόδῳ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.—Π. Ρ. Κ. Βολων. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήθη· ὅς εὐχαριστοῦμεν.